

Οι σύγχρονοι Θωμάδες.

Επίσκοπος Αυγουστίνος Καντιώτης (†).

**Και απεκρίθη Θωμάς και είπεν αυτό·
Ο Κύριός μου και ο Θεός μου (Ιω. 20:28).**

Ο απόστολος Θωμάς, αγαπητοί μου, ήταν ένας απλός Γαλιλαίος. Δεν καταγόταν από τις μεγάλες οικογένειες, δεν έζησε σε αυλές βασιλέων, δεν φοίτησε σε σχολές φιλοσόφων και ρητόρων. Ήταν ένας από εκείνους που κάλεσε ο Χριστός. Δέχθηκε την πρόσκληση «Δεύτε πίσω μου και ποιήσω υμάς αλιείς ανθρώπων» (Ματθ. 4:20), εγκατέλειψε τα πάντα, συγγενείς και φίλους, και ανήκε πλέον στη χορεία των δώδεκα αποστόλων.

Ήταν ευγενής ύπαρξη, αλλά είχε ένα ελάττωμα. Υπάρχει άνθρωπος χωρίς ελάττωμα; Και ο αγιότερος θα έχει κάποιο ελάττωμα, όπως πάλι και ο μεγαλύτερος κακούργος θα έχει κι αυτός κάποιο προτέρημα. Μείγμα είναι ο άνθρωπος κακίας και αρετής.

Ποιο λοιπόν ήταν το ελάττωμα του Θωμά;

Ήταν μελάγχολος. Ο μελάγχολος χαρακτήρας τα βλέπει όλα μαύρα (το αντίθετο του αισιόδοξου, που και τα μαύρα τα βλέπει άσπρα). Ο Θωμάς τα έβλεπε όλα σκοτεινά. Κατ' επανάληψιν εκφράσθηκε απαισιόδοξα ως προς την πορεία του Κυρίου. Αλλά η μελαγχολία του έφτασε στο

ζενίθ ή μάλλον στο ναδίρ –πότε; Όταν είδε ότι τα όνειρα κι οι ελπίδες του διαψεύσθηκαν.

Ήλπιζε, ότι μια μέρα ο Ναζωραίος θα νικούσε τους εχθρούς, θα έδιωχνε τις λεγεώνες των Ρωμαίων κατακτητών και θα ίδρυε παγκόσμιο βασίλειο. Όταν όμως είδε το Διδάσκαλό του να συλλαμβάνεται, να οδηγείται στα πραιτώρια, να ραπίζεται, να μαστιγώνεται, να σταυρώνεται, είπε: Πάει, όνειρο ήταν και διαλύθηκε. Επέστρεψε λοιπόν στις προηγούμενες ασχολίες του, ακόμη πιο μελάγχολος τώρα.

Αλλά ξαφνικά μεσ' στο σκοτάδι έπεσε φωτοβολίδα. Όχι απλώς φωτοβολίδα αλλά ήλιος ήταν το μεγάλο άγγελμα, το μήνυμα το υπέρπαν μήνυμα, ότι ο Χριστός αναστήθηκε. Την πρώτη κιόλας ημέρα εμφανίσθηκε στους συναθροισμένους μαθητές και είπε το θεσπέσιο εκείνο «Ειρήνη υμίν» (Ιω. 20:19).

Αυτό που ζητάει σήμερα ο κόσμος είναι η επιφανειακή ειρήνη. Άλλη ειρήνη παρέχει ο Χριστός, την ειρήνη του βάθους.

Η ειρήνη που δίνει ο Χριστός είναι τριπλή: ειρήνη με το Θεό, ειρήνη με τον πλησίον, ειρήνη με τον εαυτό μας. Αυτό είναι το βάθος της ειρήνης του αναστάντος Χριστού.

Τότε οι μαθητές πείσθηκαν ότι ο Κύριος αναστήθηκε. Ο Θωμάς όμως απουσίαζε από την ιερή σύναξη. Όταν κατόπιν τον είδαν οι συμμαθητές του έλεγαν:

– «Εωράκαμεν τον Κύριον», αναστήθηκε!

– Μπα, τους απαντά, δεν πιστεύω.

– Αναστήθηκε! επέμεναν εκείνοι. Αυτός όμως δεν ήθελε να το πιστέψει.

Σαν ν' ακούω το διάλογό τους:

– Μα δε μας πιστεύεις λοιπόν; Ψέματα σου λέμε; Μας ξέρεις για ψεύτες, απατεώνες;

– Όχι, δεν πιστεύω· μόνο αν τον δω με τα μάτια μου, τον ακούσω με τ' αυτιά μου, τον ψηλαφήσω με τα χέρια μου, τότε θα πεισθώ.

Μετά από οκτώ ημέρες στη σύναξή τους ήταν και ο Θωμάς. Έρχεται πάλι ο Χριστός «των θυρών κεκλεισμένων, και έστη εις το μέσον». Καλεί τότε τον Θωμά και του λέει: Γιατί απιστείς; Έλα, πλησίασέ με· «φέρε τον δάκτυλό σου ώδε και ίδε τας χείρας μου, και φέρε την χείρα σου και βάλε εις την πλευράν μου, και μη γίνου άπιστος αλλά πιστός».

Ο Θωμάς κατάπληκτος φωνάζει: «Ο Κύριός μου και ο Θεός μου». Έτσι έσβησε κάθε αμφιβολία που υπήρχε μέσα του. «Ο Κύριός μου και ο Θεός μου». (Ιω. 20:25-28)

Από τότε, αγαπητοί μου, πέρασαν είκοσι αιώνες. Τι στάση τηρούν σήμερα οι άνθρωποι απέναντι στον αναστάνα Χριστό; Αν ρίξουμε μια ματιά, θα διακρίνουμε τρεις κατηγορίες.

- Υπάρχουν οι άπιστοι. Πέρα απ' το φαΐ, τη διασκέδαση, το αυτοκίνητο, το θέαμα, το σεξ, τίποτε άλλο δεν τους ενδιαφέρει. Η ζωή τους είναι «Φάγωμεν και πίωμεν, αύριον γαρ αποθνήσκομεν» (Α' Κορ. 15:32). Δεν τους συγκινούν ούτε θαύματα ούτε διδασκαλίες. Ό,τι κι αν δουν, μένουν άπιστοι. Αυτοί είναι η πλειονότητα.

- Εκτός αυτών υπάρχει μία μειονότητα, που όσο πάει γίνεται και πιο μικρή. Είναι οι πιστοί, αυτοί που λένε «Ο Κύριός μου και ο Θεός μου».

- Τέλος υπάρχουν και οι αμφιταλαντευόμενοι μεταξύ πίστεως και απιστίας. Αυτοί είναι οι δύσπιστοι όπως ο Θωμάς. Κυμαίνονται, προβληματίζονται. Ακούνε, διαβάζουν, μα πάλι λένε: Εμείς δεν πιστεύουμε. Τι έχουμε να πούμε σ' αυτούς;

Σύγχρονοι Θωμάδες! Κανείς μη νομίζει ότι ο Χριστός είπε «πίστευε και μη ερεύνα». Πουθενά στο Ευαγγέλιο δεν υπάρχει αυτό (είναι δόγμα των παπικών ιησουϊτών). Αντιθέτως ο Χριστός μάς είπε «Ερευνάτε...» (Ιω. 5:39). Έλα, λέει, ψηλάφησέ με. Δέχεται να γίνει αντικείμενο έρευνας. Κι όσο τον ερευνούμε και τον δοκιμάζουμε, τόσο περισσότερο τον θαυμάζουμε.

Ύστερα από έρευνα ο Ντοστογιέφσκι, όπως και άλλοι διανοούμενοι, πίστεψαν και φώναξαν κι αυτοί «Ο Κύριός μου και ο Θεός μου». Το δικό μου «ωσαννά», είπε ο Ντοστογιέφσκι, δεν βγήκε μέσα από θεωρίες, βγήκε μέσα από το πυρωμένο καμίνι της δοκιμασίας.

Σήμερα οι άνθρωποι, ενώ δυσπιστούν στη χλιομαρτυρημένη αλήθεια ότι ο Χριστός αναστήθηκε, παραδόξως είναι πολύ εύπιστοι, έτοιμοι να δεχθούν παραμύθια απάτης.

Ο Χριστός ούτως ή άλλως είναι Κύριος· κι αν εμείς τον αρνηθούμε, «και οι λίθοι κεκράζονται» (Λουκ. 19:40). Όλη η κτίση ομολογεί ότι «Εις άγιος, εις Κύριος, Ιησούς Χριστός, εις δόξαν Θεού Πατρός· αμήν» (Φιλ. 2:11). Αλλά πρέπει να ομολογήσουμε, να λύσουμε το πρόβλημα αυτό· ν' απαντήσουμε κι εμείς μαζί με τον ποιητή:

Χριστέ, σε τούτα τ' άπιστα, καταραμένα χρόνια,
που δεν πιστεύουν τίποτα ουτ' αγαπούν κανένα,
εγώ πιστεύω κι αγαπώ ολόψυχα Εσένα.
Πιστεύω σαν τη μάνα μου, πιστεύω σαν παιδάκι,
πίνω το αθάνατο νερό κι αφήνω το φαρμάκι.

Ομιλία στον ι. ναό Αγίου Παντελεήμονος Φλωρίνης, 22-4-1990.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>